

paa, hvor vanffeligt det vilde være, naar man først engang havde nedlagt det, da senere at oprette det igjen. Jeg kan i en vis Henseende give den høitærede Minister Ret heri; men det forekommer mig dog, at det ikke vilde være saa farligt at nedlægge Stutteriet, som det vilde være, om vi f. Ex. gik til at ophæve Skovtangen. Stamstutteriet kunde dog erstattes og gansse vist erstattes i en kort Tid. Den høitærede Minister indrømmede jo for to Aar siden, at vi ikke dengang havde noget Stamstutteri, men at det først da skulde staves, og han har senere kjøbt endeel Hopper trindt omkring i Landet og sat dem ind paa Stutteriet; dette er dog Noget, der vilde kunne gjøres til hvilkensomhelst Tid, og jeg kan derfor ikke indsee, at det skulde være saa betænkeligt nu af den af Ministeren anførte Grund at nægte Pengene til Stamstutteriet.

Sylvester-Jørgensen: Jeg vil begynde med at sige nogle Ord i Anledning af en Post paa Finansloven, der hidtil ikke er bleven synderlig berørt, nemlig den grønlandske Handel. Jeg er bleven foranlediget dertil ved et Skrift, som er blevet omdeelt her i Thinget og er forfattet af polytechnisk Candidat F. Jacobsen. Han giver deri et Billede af de grønlandske Forhold, der just ikke er heelt lysteligt at see til. Han afmåler, hvorledes Civilisationen der, om den vel kan have havt sin gavnlige Indvirkning, dog ved Siden deraf i sin store Almindelighed har havt en saakaldt Indflydelse paa Grønlandernes Velvære, at en Deel af dem døde bort af Sult, Sygdom og andre Under. Han fremstiller som en af Hovedgrundene dertil, hvad der forøvrigt tidligere er blevet nævnt her i Saken under forudgaaende Finansloves Behandling, at de saakaldte mæhrstede Brødre drage Befolkningen sammen i Grupper, hvorved det Erhverv for Grønlanderne, som kun kan opnaaes i tilstrækkelig Grad ved, at Beboerne spredes omkring paa Kysterne, gaaer tabt. Han foresætter dernæst, hvilke Midler der skulde anvendes, for at forebygge disse Ulemper. Det ene, at paalægge Præsterne at rejse omkring, og kun at gjøre de Indfødte til Catecheter, der have uddannet sig som Fan-

gere, det vil sige, saavidt jeg forestaer ham rigtig, at kun de skulde befatte sig med Præstegjerning, der først havde tilegnet sig den Videnskab, hvorledes man skulde lære sig ad for at opholde Livet der, og herved deres Legeme og deres Villieskraft saaledes, at de kunde foregaae Befolkningen med et godt Exempel paa, hvordan denne Videnskab praktisk udføres. Det andet Middel, at Indfødte, navnlig Qvinder, skulde uddannes til at være Huuskæger, og til at hjælpe Lægerne tilrette med deres Gjerning, idet han anfører som Grund derfor, at Befolkningen levede i en Deel af Landet saa spredt, at selv om man fik nok saa dygtige og nidkjære Læger, vilde det dog ikke være muligt at tilfredsstille Erangen paa Grund af den store Afstand. Det tredje Middel, som han angiver, er en Anviisning til at forebygge Hungersnød i den værste Tid for Grønlanderne, nemlig at man deels for Statens Regning skulde sørge for at fange af den Overflodighed af Smaafisk, som findes ved Grønlands Kyster, især i Fjorde, og deels at man skulde skaffe Grønlanderne ikke brændbare Redskaber til selv at fange dem. Det skulde være ikke brændbare Redskaber, fordi de, naar Redskaberne vare brændbare, brændte dem. Skriftet har gjort det Indtryk paa mig, at det Billede, han gav af Tilstanden, er sandt, og at de Midler, han anviser til at forebygge de værste Under, ere praktiske og ville vise sig virksomme, samt at de ere lidet kostelige. Jeg har anført disse Bemærkninger, navnlig for at henstille dem til den høitærede Indenrigsministers Overveelse, idet jeg antager, at han, hvis det skulde gaae ham saa heldig, at Stutteriet, som han nærer saa overordentlig stor Sver for, ikke skulde blive nedlagt, da vil anvende en lignende Sver og Interesse som den, han har udvist overfor Stutteriet, paa at udfinde, hvad der kan være til Grønlandernes Lav. Ved Siden deraf vil jeg fremstille den Betragtning, at, saavidt jeg kan see, svare Grønlanderne forholdsvis lige saa Meget i Stat til Staten, som man gjør hernede. Jeg anfører ikke dette, for derved at stille nogen Anke, men kun som Beviis for, at da Staten har en saadan Indtægt af Grønland, som den har, skylber den og-